

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות- בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
לא שנו אלא שנתן מים על גבי בשר, אבל לא נתן מים על גבי בשר - מזדבן.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:											ד.
ובכרך, אע"פ שנתן מים על גבי בשר - מזדבן.	רבא:											ד.
ובכפר, אע"פ שלא נתן מים על גבי בשר - לא מזדבן.	רב פפא:											ד.
ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה?												ד.
כגון מתא מחסיא, דמפקא מכרך ומפקא מכפר.	רב אשי:											ד.
הרי שהיה פתו אפיה וטבחו טבח ויינו מזוג, ונתן מים על גבי בשר, ומת אביו של חתן או אמה של כלה, מכניסין את המת להדר ואת החתן ואת הכלה לחופה, ובעל בעילת מצוה ופורש, ונוהג שבעת ימי המשתה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות, וכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים וכן מי שפירסה אשתו נדה, הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים ואין מונעין תכשיטין מן הכלה כל ל' יום בין כך ובין כך, לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש.	תניא כוותיה דרב חסדא:											ד.
הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים.	אמר רב:											ד.
מסייע ליה לרבי יוחנן												ד.
אע"פ שאמרו אין אבילות במועד, אבל דברים של צינעא נוהג.	דאמר רבי יוחנן:											ד.
ל"ש אלא שלא בעל, אבל בעל - אשתו ישנה עמו.	דרש רב יוסף בריה דרבא משמיה דרבא:											ד.
והא הכא דבעל עסקינן, וקתני: הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים												ד.
כי קאמר - אפירסה אשתו נדה.												ד.
הא וכן קתני												ד.
הכי קאמר: וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל, הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.												ד.
למימרא, דאבילות קילא ליה מנדה												ד.
כל מלאכות שאשה עושה לבעלה - נדה עושה לבעלה, חוץ ממזיגת הכוס, והצעת המטה, והרחצת פניו ידיו ורגליו	והאמר רבי יצחק בר חנינא אמר רב הונא:											ד.
ואילו גבי אבילות												ד.
אע"פ שאמרו אין אדם רשאי לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, באמת אמרו: מוזגת לו הכוס, ומצעת לו המטה, ומרחצת לו פניו ידיו ורגליו	תניא:											ד.
לא קשיא: כאן באבילות דידיה, כאן באבילות דידה.												ד.
והא אביו של חתן או אמה של כלה קתני												ד.
כי קתני - אשאר.												ד.
ומי שאני בין אבילות דידיה לאבילות דידה?												ד.
מי שמת חמיו או חמותו, אינו יכול לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מטתו ונוהג עמה אבילות וכן היא שמת חמיה או חמותה, אינה רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מטתה ונוהגת עמו אבילות	והתניא:											ד.
תני באבילות דידיה: הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.												ד.
הא וכן קתני												ד.
כי קתני - אכיהול ואפירכוס.												ד.
והא עמו קתני, מאי לאו עמו במטה												ד.
לא, עמו בבית												ד.

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ
מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	ד																			
מקרא-key:	מימרא	ד																			
באפה נהוג אבילותא, דלא באפה לא תנהוג אבילותא.	וכדאמר ליה רב לחייא בריה:																				
מי קמדתא אבילותא דהכא לאבילותא דעלמא? אבילותא דעלמא חמיר ולא אתי לזולולי ביה, אבילותא דהכא, כיון דאקילו רבנן אתי לזולולי ביה.	רב אשי:	ד																			
מאי קולא?		ד																			
אילמא דקתני: בוועל בעילת מצוה ופורש		ד																			
התם משום דלא חל עליו אבילותא		ד																			
אי לרבי אליעזר - עד שיצא מפתח הבית	[רבי אליעזר]	ד																			
אי לרבי יהושע - עד שיסתם הגולל	[רבי יהושע]	ד																			
אלא דקתני: נוהג שבעת ימי המשתה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות.		ד																			
בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש	אמר רב:	ד																			
בשלמא בערב שבת משום חבורה אלא במוצאי שבת אמאי לא משום חשבונות.	רבי זירא:	ה.																			
וחשבונות של מצוה מי אסירי?	אמר ליה אביי:	ה.																			
חשבונות של מצוה מותר לחשבן בשבת	והא רב חסדא ורב המנונא דאמרי תרוייהו:	ה.																			
פוסקין צדקה לעניים בשבת	וא"ר אלעזר:	ה.																			
הולכין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות לפקה על עסקי רבים בשבת	ואמר ר' יעקב אמר ר' יוחנן:	ה.																			
מפקחין פיקוח נפש בשבת	ואמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי יוחנן:	ה.																			
הולכין לטריטיות - ולקריות לפקה על עסקי רבים בשבת	רב שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:	ה.																			
משדכין על התינוקת ליארס בשבת, ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות	ותנא דבי מנשיא:	ה.																			
גזירה שמא ישחוט בן עוף.	אלא אמר רבי זירא:	ה.																			
אלא מעתה, יום הכפורים שחל להיות בשני בשבת ידחה, גזירה שמא ישחוט בן עוף	א"ל אביי:	ה.																			
התם דלנפשיה - לא טריד, הכא דלאחרים - טריד		ה.																			
אי נמי, התם אית ליה רווחא, הכא לית ליה רווחא.		ה.																			
השתא דאתית להכי, ערב שבת נמי, גזירה שמא ישחוט בן עוף.		ה.																			
בתולה נשאת ברביעי ונבעלת ברביעי, ולא חיישין לאיקרוי דעתא, או דלמא בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי, דחיישין לאיקרוי דעתא?	איבעיא להו:	ה.																			
בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי, הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים אלמנה נשאת בחמישי ונבעלת בששי, הואיל ונאמרה בו ברכה לאדם	ת"ש, דתני בר קפרא:	ה.																			
טעמא משום ברכה, אבל משום איקרורי דעתא לא חיישין.		ה.																			
אי הכי, אלמנה נמי תיבעל בחמישי, הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים		ה.																			
ברכה דאדם עדיפא ליה		ה.																			
ואי נמי, משום שקדו		ה.																			
מפני מה אמרו אלמנה נשאת בחמישי ונבעלת בששי? שאם אתה אומר תיבעל בחמישי, למחר משכים לאומנתו והולך לו, שקדו חממים על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה שלשה ימים, חמישי בשבת וערב שבת ושבת.	דתניא:	ה.																			

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות- בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי איכא בין ברכה לשקדו?												ה.
איכא בינייהו: אדם בטל אי נמי, יום טוב שחל להיות בערב שבת.												ה.
גדולים מעשה צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ, דאילו במעשה שמים וארץ - כתיב: (ישעיהו מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים, ואילו במעשה ידיהם של צדיקים - כתיב: (שמות ט"ו) מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך.	דרש בר קפרא:											ה.
(תהלים צ"ה) ויבשת ידיו יצרן	השיב בבלי אחד ור' חייא שמו:											ה.
ידו כתיב.												ה.
והכתיב: יצרן												ה.
יצרו אצבעותיו, כדכתיב: (תהלים ח) כי אראה שמוך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת.	רב נחמן בר יצחק:											ה.
(תהלים י"ט) השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע	מיתבי:											ה.
הכי קאמר: מעשה ידיהם של צדיקים מי מגיד? הרקיע, ומאי ניהו? מטר.												ה.
מאי דכתיב: (דברים כ"ג) ויתד תהיה לך על אונך? אל תקרי אונך אלא על אונך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יניח אצבעו באזניו	דרש בר קפרא:											ה.
מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתידות?	והיינו דאמר ר' אלעזר:											ה:
מאי טעמא?												ה:
אילימא משום דמחלקן												ה:
כל חדא וחדא למילתיה עבידא												ה:
זו זרת, זו קמיצה, זו אמה, זו אצבע, זה גודל	דאמר מר:											ה:
אלא מה טעם משופות כיתידות? שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יניח אצבעותיו באזניו.												ה:
מפני מה אוזן כולה קשה והאליה רכה? שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יכוף אליה לתוכה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											ה:
אל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכוות תחלה לאיברים.	ת"ר:											ה:
מהו לבעול בתחלה בשבת, דם מיפקד פקיד או חבורי מיחבר?	איבעיא להו:											ה:
ואם תימצי לומר דם מיפקד פקיד												ה:
לדם הוא צריך ושרי, או דלמא לפתח הוא צריך ואסיר?												ה:
ואם תימצי לומר דם הוא צריך ופתח ממילא קאתי												ה:
הלכה כר"ש												ה:
דבר שאין מתכוין מותר	דאמר: [ר"ש]											ה:
או הלכה כרבי יהודה												ה:
דבר שאין מתכוין אסור?	דאמר: [רבי יהודה]											ה:
ואם תימצי לומר הלכה כרבי יהודה												ה:
מקלקל הוא אצל הפתח או מתקן הוא אצל הפתח?												ה:
ואם תימצי לומר דם חבורי מיחבר	איכא דאמרי:											ה:
לדם הוא צריך ואסור, או דלמא להנאת עצמו הוא צריך ושרי?												ה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואם תימצי לומר להנאת עצמו הוא צריך ודם ממילא קאתי												!	ה:
הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש?												^	ה:
ואם תימצי לומר הלכה כר' יהודה												!	ה:
מקלקל בחבורה או מתקן בחבורה הוא?												^	ה:
ואם תימצי לומר מקלקל בחבורה הוא												!	ה:
במקלקל הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש?												^	ה:
רב שרי, ושמואל אסר	בבי רב אמרי:											■	ו:
רב אסר, ושמואל שרי.	בנהרדעא אמרי:											■	ו:
וסימניך: אלו מקילין לעצמן, ואלו מקילין לעצמן.	רב נחמן בר יצחק:											■	ו:
ורב שרי?												◊	ו:
האי מסוכריא דנוייתא, אסור להדוקה ביומא טבא?	והאמר רב שימי בר חזקיה משמיה דרב:											■	ו:
בההוא אפילו ר"ש מודה												!	ו:
מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות.	דאביי ורבא דאמרי תרויהו:											■	ו:
הלכה כרבי יהודה	והאמר רב חייה בר אשי אמר רב:											■	ו:
הלכה כרבי שמעון	ורב חנן בר אמי אמר שמואל:											■	ו:
מתני לה בלא גברי	רב חייה בר אבין:											■	ו:
הלכה כר' יהודה	רב:											■	ו:
הלכה כרבי שמעון	שמואל:											■	ו:
לעולם רב כרבי יהודה סבירא ליה, להך לישנא דאמר דם מיפקד פקיד - מקלקל הוא אצל הפתח, להך לישנא דאמר דם חבורי מיתבר - מקלקל בחבורה הוא.												!	ו:
מתיב רב חסדא:												◊	ו:
תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת, ב"ש אומרים: נותנין לה ארבעה לילות	[ב"ש]											■	ו:
עד שתחיה המכה	ב"ה:											■	ו:
הגיע זמנה לראות ונשאת, ב"ש א" נותנין לה לילה הראשון	[ב"ש]											■	ו:
עד מוצאי שבת ארבעה לילות	בית הלל:											■	ו:
מאי לאו דאי לא בעל - מצי בעיל אפילו בשבת												◊	ו:
לא, לבר משבת.	רבא:											!	ו:
והא עד מוצאי שבת ארבעה לילות קתני?	אמר ליה אביי:											◊	ו:
כשבעל.	אלא אמר רבא:											!	ו:
אי כשבעל, מאי קמ"ל?												◊	ו:
קמ"ל דשרי למיבעל בשבת כדשמואל												!	ו:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◻ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ◼ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אתפסוה מטלטלין.	אמר להו: [רבי אמין]											◇	!
רב זביד שרא למיבעל בתחלה בשבת.	[רב זביד]											◇	■
רב זביד גופיה בעל בתחלה בשבת.	איכא דאמרי:												■
רב יהודה שרא למיבעל בתחלה ביו"ט.	[רב יהודה]											◇	■
לא תימא ביו"ט דשרי, הא בשבת אסור, דהוא הדין דאפילו בשבת נמי שרי, ומעשה שהיה כך היה.	רב פפי משמיה דרבא:											◇	■
ביו"ט שרי, בשבת אסור.	רב פפא משמיה דרבא:											◇	■
מאי דעתיך? מתוך שהותרה חבורה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך, אלא מעתה, מותר לעשות מוגמר ביו"ט, דמתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	רב פפי לרב פפא:											◇	?
עליך אמר קרא: (שמות י"ב) אך אשר יאכל לכל נפש, דבר השווה לכל נפש.	אמר ליה: [רב פפא]											◇	!
אלא מעתה, נודמן לו צבי ביו"ט, הואיל ואינו שוה לכל נפש, ה"נ דאסור למשחטיה.	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											◇	?
אנא דבר הצורך לכל נפש קאמינא, צבי צריך לכל נפש הוא.	אמר ליה: [רב אשי]											◇	!
הורה רבי יוחנן בציידן: אסור לבעול בתחלה בשבת.	רבי יעקב בר אידי: [רבי יוחנן]											◇	■
ומי איכא הוראה לאיסור?												◇	?
אין												◇	!
הורה בית הלל, שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות	והתנן:											◇	■
חוט השדרה שנפסק ברובו, דברי רבי	ואי נמי, כי הא דתניא: [רבי]											◇	■
אפי' ניקב	ר' יעקב:											◇	■
הורה רבי כר' יעקב.	[רבי]											◇	■
אין הלכה כר' יעקב.	רב הונא:											◇	■
מהו לבעול בתחלה בשבת?	רב נחמן בר יצחק מתני הכי, אמר ר' אבהו: שאל ר' ישמעאל בן יעקב דמן צור את רבי יוחנן בציידן, ואנא שמעי:											◇	■
אסור.	ואמר ליה: [ר' יוחנן]											◇	!
והלכתא: מותר לבעול בתחלה בשבת.												◇	■
אחת בתולה ואחת אלמנה - טעונה ברכה.	רבי הלבו אמר רב הונא א"ר אבא בר זבדא אמר רב:											◇	■
ומי אמר רב הונא הכי?												◇	?
אלמנה אינה טעונה ברכה	והאמר רב הונא:											◇	■
לא קשיא: כאן בבחור שנשא אלמנה, כאן באלמון שנשא אלמנה.												◇	!
ואלמון שנשא אלמנה לא?												◇	?
מניין לברכת חתנים בעשרה? שנאמר: (רות ד') ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו	והאמר רב נחמן: אמר לי הונא בר נתן, תנא:											◇	■
וברעז אלמון שנשא אלמנה הוה												◇	?

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
--	---

כתובות- בתולה נשאת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאי אינה טעונה ברכה דאמר רב הונא? אינה טעונה ברכה כל ז', אבל יום אחד טעונה ברכה.											!	◇	ז:
שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה ג' ימים	אלא הא דתניא:										!	◇	ז:
במאי?											!	◇	ז:
אי בבחור											!	◇	ז:
האמרת: שבעה											!	◇	ז:
אי באלמון											!	◇	ז:
האמרת: יום אחד											!	◇	ז:
איבעית אימא: באלמון, יום אחד לברכה, ושלשה לשמחה ואיבעית אימא: בבחור, שבעה לברכה, ושלשה לשמחה.											!	◇	ז:
מברכין בתולה שבעה, ולאמנה יום אחד	מיתבי:										!	◇	ז:
מאי לאו אפילו אלמנה שנשאת לבחור											!	◇	ז:
לא, לאלמון.											!	◇	ז:
אבל לבחור מאי? שבעה											!	◇	ז:
אי הכי, ליתני: מברכין בתולה שבעה, ולאמנה שנשאת לבחור שבעה, ולאמנה יום אחד											!	◇	ז:
מילתא פסיקתא קתני, דליכא בתולה דבצרה משבעה, וליכא אלמנה דבצרה מיום אחד.											!	◇	ז:
מנין לברכת חתנים בעשרה? שנאמר: (רות ד') ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה.	גופא, אמר רב נחמן: אמר לי הונא בר נתן, תנא:										!	◇	ז:
מהכא: (תהלים ס"ח) במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.	רבי אבהו:										!	◇	ז:
ורב נחמן, בהאי קרא דרבי אבהו מאי דריש ביה?											!	◇	ז:
מיבעי ליה לכדתניא	[רב נחמן]										!	◇	ז:
היה ר"מ אומר: מנין שאפילו עוברים שבמעו אמרו שירה על היס? שנאמר: במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.	[דתניא ר"מ]										!	◇	ז:
ואידך?											!	◇	ז:
אם כן, לימא קרא מבטן, מאי ממקור? על עסקי מקור.	[רבי אבהו]										!	◇	ז:
ורבי אבהו, בהאי קרא דרב נחמן מאי דריש ביה?											!	◇	ז:
הוא מיבעי ליה למידרש: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית, דאי סלקא דעתך לברכה, לא סגי דלאו זקנים?	[רבי אבהו]										!	◇	ז:
ואידך?											!	◇	ז:
אי סלקא דעתך למידרש, לא סגי דלאו עשרה?	[רב נחמן]										!	◇	ז:
אין, לפרסומי מילתא											!	◇	ז:
פוק ואייתי לי בי עשרה, ואימא לך באנפיהו: המזכה לעובר - קנה.	וכדאמר ליה שמואל לרב חנא בגדתאה:										!	◇	ז:
והלכתא: המזכה לעובר - לא קנה.											!	◇	ז:
מברכין ברכת חתנים בבית חתנים	תנו רבנן: [ת"ק]										!	◇	ז:
אף בבית האירוסין מברכין אותה.	ר' יהודה:										!	◇	ז:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof																							
כתובות-בתולה נשאת		מאן דאמר																							
מימרא				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																					
וביהודה שנו, מפני שמתיוחד עמה.	אביי:																								ז:
מברכין ברכת התנים בבית התנים, וברכת אירוסין בבית האירוסין.	תניא אידך:																								ז:
ברכת האירוסין מאי מברך?																									ז:
בא"י אמ"ה אשר קדשנו במצותיו וצונו על העריות, ואסר לנו את הארוסות, והתיר לנו את הנשואות על ידי חופה וקדושין.	רבין בר רב אדא ורבה בר רב אדא, תרויהו משמיה דרב יהודה:		♦ !																						ז:
בא"י מקדש ישראל על ידי חופה וקדושין.	רב אחא בריה דרבא מסיים בה משמיה דרב יהודה:		♦ !																						ז:
מאן דלא חתים, מידי דהוה אברכת פירות ואברכת מצות, ומאן דחתים, מידי דהוה אקידושא.			■																						ז:
מברכין ברכת התנים בעשרה כל שבעה.	ת"ר: [ת"ק]																								ז:
והוא, שבאו פנים חדשות.	רב יהודה:																								ז:
מאי מברך?																									ז:
בא"י אמ"ה שהכל ברא לכבודו	רב יהודה:																								ז:
ויוצר האדם																									ה.
ואשר יצר את האדם בצלמו בצלם דמות תבניתו, והתקין לו ממנו בנין עדי עד, ברוך אתה ה' יוצר האדם																									ה.
שוש תשיש ותגל העקרה, בקבוץ בניה לתוכה בשמחה, ברוך אתה ה' משמח ציון בכניה																									ה.
שמח תשמח ריעים האהובים, כשמחך יצירך בגן עדן מקדם, ברוך אתה ה' משמח חתן וכלה																									ה.
ברוך אתה ה' אמ"ה, אשר ברא ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה, רינה, דיצה, חדוה, אהבה ואחוה ושלום וריעות, מהרהר ה' אלהינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה, קול מצהלות חתנים מחופתם ונערים ממשתה נגינתם, בא"י משמח חתן עם הכלה.																									ה.
לוי איקלע לבי רבי בהלוליה דר"ש בריה, בריך חמש.	[לוי]																								ה.
רב אסי איקלע לבי רב אשי בהלוליה דמר בריה, בריך שית.	[רב אסי]																								ה.
לימא בהא קמיפלגי																									ה.
חדא יצירה הואי	דמ"ס: [לוי]																								ה.
שתי יצירות - הואי	ומ"ס: [רב אסי]																								ה.
לא, דכ"ע - חדא יצירה הואי																									ה.
מ"ס: בתר מחשבה אזלינן	דמ"ס: [רב אסי]																								ה.
ומ"ס: בתר מעשה אזלינן	ומ"ס: [לוי]																								ה.
רמי, כתיב: (בראשית א') ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכתוב: (בראשית ה) זכר ונקבה בראם, הא כיצד? בתחלה עלה במחשבה לבראות שנים, ולבסוף נברא אחד.	כי הא דרב יהודה:																								ה.
רב אשי איקלע לבי רב כהנא, יומא קמא בריך כולהו מכאן ואילך, אי איכא פנים חדשות - בריך כולהו, ואי לא - אפושמי שמחה בעלמא הוא, מברך שהשמחה במעונו ואשר ברא, משבעה ועד שלשים בין אמר להו מחמת הלולא, ובין לא אמר להו מחמת הלולא - מברך שהשמחה במעונו, וכאן ואילך אי אמר להו מחמת הלולא - מברך שהשמחה במעונו, ואי לא - לא.	[רב אשי]																								ה.
וכי א"ל מחמת הלולא, עד אימת?																									ה.
עד תריסר ירחי שתא.	רב פפי משמיה דרבא:																								ה.
ומעיקרא מאימת?																									ה.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מכי רמו שערי באסינתא.	רב פפא:											◇	ה.
איני?												⋈	ה.
והא רב פפא איעסק לאבא מר בריה, ובריך משעת אירוסין												⊖ ⋈	ה.
שאני רב פפא, דהוה טריח ליה.												!	ה.
רבינא איעסק ליה לכריה בי רב חביבא, ובריך משעת אירוסין, אמר: קים לי בגוייהו דלא הדרי בהו												⊖	ה.
לא אסתייע מילתא והדרי בהו.												⊖	ה.
רב תחליפא בר מערבא [רב תחליפא בר מערבא]												⊖	ה.
ולית הלכתא כוותיה.												■	ה.
רב חביבא איקלע לבי מהולא, בריך שהשמחה במעונו.	[רב חביבא]											⊖	ה.
ולית הלכתא כוותיה, משום דטרידי, דאית ליה צערא לינוקא.												■	ה.
חתנים מן המנין, ואין אבלים מן המנין.	רב נחמן אמר רב:											◇	ה.
חתנים ואבלים מן המנין	מיתבי:											⋈	ה.
מתניתא קא רמית עליה דרב? רב תנא הוא ופליג.												!	ה.
חתנים מן המנין, ואין אבלים מן המנין.	איתמר, אמר ר' יצחק א"ר יוחנן:											◇	ה.
חתנים ואבלים מן המנין	מיתבי:											⋈	ה.
כי תניא הויא - בברכת המזון, כי קאמר רבי יוחנן - בשורה.												!	ה.
מברכים ברכת חתנים בעשרה וחתנים מן המנין, וברכת אבלים בעשרה ואין אבלים מן המנין	ואלא הא דאמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן:											⋈	ה.
ברכה בשורה מי איכא?												⋈	ה.
אלא, כי קאמר רבי יוחנן - ברחבה.												!	ה.
מברכין ברכת חתנים בעשרה כל שבעה וחתנים מן המנין, וברכת אבלים בעשרה כל שבעה ואין אבלים מן המנין	ואלא הא דאמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן:											⋈	ה.
ברכת רחבה כל שבעה מי איכא?												⋈	ה.
משכחת לה בפנים חדשות												!	ה.
כי הא דרב חיאי בר אבא מקרי בניה דריש לקיש הוה, ואמרי לה: מתני בריה דריש לקיש הוה, שכיב ליה ינוקא יומא קמא לא אזל לגביה, למחר דבריה ליהודה בר נחמני מתורגמניה												⊖	ה.
קום אימא מלתא כל קביל ינוקא	אמר ליה: [ריש לקיש]											⊖	ה.
(דברים ל"ב) וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו - דור שאבות מנאצים להקב"ה, כועס על בניהם ועל בנותיהם ומתים כשהם קטנים.	פתח ואמר: [יהודה בר נחמני]											⊖	ה.
בחור הוה, והכי קאמר ליה: (ישעיהו ט') על כן על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתומיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי כולו חנף ומרע וכל פה דובר נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה.	ואיכא דאמרי:											⊖	ה.
מאי ועוד ידו נטויה?												^	ה.
הכל יודעין כלה למה נכנסה לחופה, אלא כל המנבל פיו ומוציא דבר נבלה מפיו, אפילו נחתם לו גזר דינו של שבעים שנה לטובה - נהפך עליו לרעה.	רב חנן בר רב:											!	ה.
אתא לנחומי, צעורי קמצער ליה?												⋈	ה.
חשיב את לאתפוסי אדרא.	הכי קאמר ליה:											!	ה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>											
כתובות- בתולה נשאת												א
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	י	ה:
קום אימא מלתא כנגד שבחו של הקב"ה	אמר ליה: [ריש לקיש]											ה:
האל הגדול ברוב גדלו, אדיר וחזק ברוב נוראות, מחיה מתים במאמרו, עושה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר, בא"י מחיה המתים.	פתח ואמר: [יהודה בר נחמני]	■	○									ה:
קום אימא מלתא כנגד אבלים	א"ל: [ריש לקיש]											ה:
פתח ואמר: אחינו המיוגעים המדוכאים באל הזוה, תנו לבבכם לחקור את זאת, זאת היא עומדת לעד, נתיב הוא מששת ימי בראשית, רבים שתו רבים ישתו, כמשתה ראשונים כך משתה אחרונים, אחינו, בעל נחמות ינחם אתכם, ברוך מנחם אבלים.	פתח ואמר: [יהודה בר נחמני]	◆	■	○								ה:
רבים שתו לימא, רבים ישתו לא לימא, משתה ראשונים לימא, משתה אחרונים לא לימא	אביי:	◆	■									ה:
לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן	דאר"ש בן לקיש, וכן תנא משמיה דר' יוסי:	■	■									ה:
מאי קרא? (ישעיהו א') כסדם היינו לעמורה דמינו, מאי אהדר ליה? שמעו דבר ה' קציני סדום וגו'.	רב יוסף:	■										ה:
א"ל: קום אימא מלתא כנגד מנחמי אבלים	א"ל: [ריש לקיש]											ה:
פתח ואמר: אחינו גומלי חסדים בני גומלי חסדים המחזיקים בבריתו של אברהם אבינו, אחינו, בעל הגמול ישלם לכם גמולכם, ברוך אתה משלם הגמול.	פתח ואמר: [יהודה בר נחמני]	■	○									ה:
קום אימא מלתא כנגד כל ישראל	א"ל: [ריש לקיש]											ה:
רבונו העולמים, פדה והציל, מלט, הושע עמך ישראל מן הדבר ומן החרב ומן הביזה, ומן השדפון ומן הירקון, ומכל מיני פורעניות המתרגשות ובאות לעולם, טרם נקרא ואתה תענה, ברוך אתה עוצר המגפה.	פתח ואמר: [יהודה בר נחמני]	■	○									ה:
עשרה כוסות תקנו חכמים בבית האבל, שלשה קודם אכילה - כדי לפתוח את בני מעיו, שלשה בתוך אכילה - כדי לשרות אכילה שבמעיו, וארבעה לאחר אכילה - אחד כנגד הזון, ואחד כנגד ברכת הארץ, ואחד כנגד בונה ירושלים, ואחד כנגד הטוב והמטיב הוסיפו עליהם ארבעה - אחד כנגד חוני העיר, ואחד כנגד פרנסי העיר, ואחד כנגד בית המקדש, ואחד כנגד רבן גמליאל, התחילו היו שותין ומשתכרין, החזירו הדבר ליושנה.	עולא, ואמרי לה במתניתא תנא:											ה:
מאי רבן גמליאל?										^		ה:
בראשונה היתה הוצאת המת קשה לקרוביו יותר ממיתתו, עד שהיו מניחים אותו ובורחין, עד שבא רבן גמליאל ונהג קלות בעצמו, והוציאוהו בכלי פשתן, ונהגו כל העם אחריו להוציא בכלי פשתן.	דתניא:									!		ה:
והאידינא נהוג עלמא אפילו בצרדא בר זוזא.	רב פפא:											ה:
האומר פתח פתוח מצאתי - נאמן לאוסרה עליו.	רבי אלעזר:										■	ט.
ואמאי? ספק ספיקא הוא, ספק תחתיו ספק אין תחתיו, ואם תמצא לומר תחתיו, ספק באונס ספק ברצון											?	ט.
לא צריכא, באשת כהן.											!	ט.
ואיבעית אימא: באשת ישראל, וכגון דקביל בה אבוה קידושין פחותה מבת ג' שנים ויום אחד.											!	ט.
מאי קמ"ל?											?	ט.
האומר לאשה קדשתיך, והיא אומרת לא קדשתי - היא מותרת בקרוביו והוא אסור בקרובותיה	תניא:										■	ט.
מהו דתימא, התם דודאי קים ליה, אבל הכא מיקם הוא דלא קים ליה, קמ"ל.											!	ט.
ומי אמר רבי אלעזר הכי?											?	ט.
אין האשה נאסרת על בעלה - אלא על עסקי קיני וסתירה וכמעשה שהיה	והאמר רבי אלעזר:										■	ט.
ותסברא, מעשה שהיה בקיני וסתירה הוה?											?	ט.
ועוד, מי אסרוה?											?	ט.
הא לא קשיא, הכי קאמר: אין האשה נאסרת על בעלה אלא על עסקי קיני וסתירה, ממעשה שהיה, דלא הוה קיני וסתירה ולא איתסרא.											!	ט.
מכל מקום קשיא: קיני וסתירה אין, פתח פתוח לא											?	ט.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ולטעמיך, קינני וסתירה אין, עדים לא?												ט.
אלא הכי קאמר: אין האשה נאסרת על בעלה בעד אחד אלא בשני עדים, וקינני וסתירה - אפילו בעד אחד נמי, ופתח פתוח - כשני עדים דמי												ט.
וכי תימא, מעשה שהיה מפני מה לא אסרוה?												ט.
התם אונס הוה.												ט.
ואיבעית אימא, כי הא דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												ט.
כל היוצא למלחמת בית דוד - גט כריתות כותב לאשתו, דכתיב: (שמואל א' י"ז) ואת אחיך תפקד לשלום ואת ערובתם תקח	[רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:]											ט:
מאי ואת ערובתם תקח?												ט:
דברים המעורבין בינו לבינה.	תני רב יוסף:											ט:
בתולה נשאת ליום הרביעי	אביי, אף אנן נמי תנינא:											ט:
ליום רביעי אין, ליום חמישי לא												ט:
מאי טעמא?												ט:
משום איקרורי דעתא												ט:
ולמאי?												ט:
אי למיתב לה כתובה												ט:
ניתב לה												ט:
אלא לאוסרה עליו												ט:
ודקא טעין טענה, מאי לאו דקטעין טענת פתח פתוח												ט:
לא, דקטעין טענת דמים.												ט:
האומר פתח פתוח מצאתי - נאמן להפסידה כתובתה.	רב יהודה אמר שמואל:											ט:
מאי קמ"ל?	רב יוסף:											ט:
האוכל אצל חמיו ביהודה שלא בעדים, אינו יכול לטעון טענת בתולים, מפני שמתיוחד עמה	תנינא:											ט:
ביהודה הוא דלא מצי טעין, הא בגליל מצי טעין												ט:
ולמאי?												ט:
אי לאוסרה עליו												ט:
ביהודה אמאי לא?												ט:
אלא לאו להפסידה כתובתה												ט:
ודקא טעין טענה, מאי לאו דקא טעין טענת פתח פתוח												ט:
לא, דקא טעין טענת דמים.												ט:
הכמים תקנו להם לבנות ישראל לכתולה מאתים, ולא למנה מנה, והם האמיניהו שאם אמר פתח פתוח מצאתי - נאמן.	איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל משום רבי שמעון בן אלעזר:											י.
א"כ, מה הועילו חכמים בתקנתם?												י.

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ! proof- ראייה					
כתובות- בתולה נשאת		מאן דאמר		א		ב	
מימרא				ג		ד	
חזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה.	רבא:		!				
הואיל וקנס חכמים הוא, לא תגבה אלא מן הזיבורית.	תנא:		■				
קנסא - מאי קנסא?			?				
אלא אימא: הואיל ותקנת חכמים הוא, לא תגבה אלא מן הזיבורית.			■				
כתובת אשה מן התורה.	רבן שמעון בן גמליאל:		■				
ומי אמר רבן שמעון בן גמליאל הכי?			?				
(שמות כ"ב) כסף ישקול כמוהר הבתולות - שיהא זה כמוהר הבתולות ומוהר הבתולות כזה, מכאן שמכו חכמים לכתובת אשה מן התורה	והתניא: [ת"ק]		■				
כתובת אשה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים	רבן שמעון בן גמליאל:		■				
איפוך.			!				
ומאי חזית דאפכת בתרייתא? איפוך קמייתא			?				
הא שמעינא ליה לרבן שמעון בן גמליאל דאמר: כתובת אשה מדאורייתא			!				
נותן לה ממעות קפוטקיא.	דתנן, רבן שמעון בן גמליאל:		■				
ואי בעית אימא: כולה רבן שמעון בן גמליאל היא, וחסורי מיחסרא והכי קתני:			!				
מכאן שמכו חכמים לכתובת אשה מן התורה, כתובת אלמנה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים, שרבן שמעון בן גמליאל אומר: כתובת אלמנה - אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים.	[תניא]		■				
ההוא דאתא לקמיה דרב נחמן, אמר ליה: פתח פתוח מצאתי							○
אסבוהו כופרי, מברכתא חביטא ליה.	אמר ליה רב נחמן:		■				
והא רב נחמן הוא דאמר: מהימן			?				
מהימן, ומסבינן ליה כופרי.			!				
כאן בבחור, כאן בנשוי.	רב אחאי משני:		!				
ההוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל, אמר ליה: פתח פתוח מצאתי							○
שמה הטייתה? אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה, היטה מצאו פתוח, לא היטה מצאו נעול.	אמר ליה: [רבן גמליאל]		■				
שמה במזיד הטייתה, ועקרת לדשא ועברא? אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לאדם שהוא מהלך באישון לילה ואפילה, היטה במזיד מצאו פתוח, לא היטה במזיד מצאו נעול.	איכא דאמרי, הכי אמר ליה: [רבן גמליאל]		■				
ההוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל בר רבי, אמר ליה: רבי, בעלתי ולא מצאתי דם, אמרה לו: רבי, בתולה הייתי.							○
הביאו לי אותו סודר, הביאו לו הסודר, ושראו במים וכבסו ומצאו עליו כמה טיפי דמים, אמר לו: לך זכה במקחך.	אמר להם: [רבן גמליאל]		■				
אנן נמי נעביד הכי	הונא מר בריה דרבא מפרזקיא לרב אשי:		^				
גיהוץ שלנו ככיבוס שלהם, ואי אמרת נייעבד גיהוץ, מעברא ליה חומרתא.	אמר ליה: [רב אשי]		!				
ההוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל ב"ר, אמר ליה: רבי, בעלתי ולא מצאתי דם, אמרה ליה: רבי, עדיין בתולה אני.							○
הביאו לי שתי שפחות, אחת בתולה ואחת בעולה, הביאו לו והושיבן על פי חבית של יין, בעולה ריחה נודף, בתולה אין ריחה נודף, אף זו הושיבה ולא היה ריחה נודף, אמר לו: לך זכה במקחך.	אמר להן: [רבן גמליאל ב"ר]		■				
ונבדוק מעיקרא בגווה			?				
גמרא הוה שמעי ליה, מעשה לא הוה חזי, וסבר, דלמא לא קים ליה בגווה דמלתא שפיר, ולא אורח ארעא לולולי בבנות ישראל.			!				

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
מימרא	מזבח - מזיח ומזין, מחבב מכפר.											
מזבח - מזיח ומזין, מחבב מכפר.	רבי אלעזר:											
היינו מכפר היינו מזיח												
מזיח גזירות, ומכפר עונות.												
תמרי - משחנן, משבען, משלשלן, מאשרן, ולא מפנקן.	רב הנא בגדתאה:											
אכל תמרים אל יורה.	רב:											
תמרים, שחרית וערבית - יפות, במנחה - רעות, בצהריים - אין כמותן ומבטלות שלשה דברים: מחשבה רעה, וחולי מעים, ותחתוניות	מיתבי:											
מי אמרינן דלא מעלו? עלויי מעלו, ולפי שעתא טרדא, מידי דהוה אחמרא												
השותה רביעית יין אל יורה.	דאמר מר:											
ואיבעית אימא, לא קשיא: הא מקמי נהמא, הא לבתר נהמא												
אמרה לי אם: תמרי מקמי נהמא - כי נרגא לדיקולא, בתר נהמא - כי עברא לדשא.	דאמר אביי:											
דשא - אמר רבא: דרך שם	[רבא]											
דרגא - אמר רבא: דרך גג.	[רבא]											
פוריא - א"ר פפא: שפרין ורבין עליה.	[רב פפא]											
אף אנו נאמר: איילונית - דוכרנית דלא ילדה.	רב נחמן בר יצחק:											